

KDE JSI?

CECIL duCILLE

(Základy IV.)

Chvála Pánu. Jsem rád, že jsme se znovu mohli sejít ve jménu Páně a chtěl bych vás povzbudit, abyste reagovali, abyste kladli otázky. Víte, neotvírejte svá ústa, svá duchovní ústa jen tak. Vašimi duchovními ústy je vaše mysl. Neotevírejte svá duchovní ústa jako ptáčata a nezhltněte vše, co se vám předloží. Chci, abyste zkoumali slovo, které přijímáte, a ověřili si, jestli vám přináší život a rozumíte mu. Dáme prostor pro otázky, ptejte se na cokoli v Duchu, a nemůžete udělat chybu. Když jste v Duchu, nemůžete šlápnout vedle. Když někdo káže a vy cítíte, že vás Duch pudí, abyste ho požádali, ať zastaví a něco vysvětlí, je to v pořádku. Když cítíte, že ve vás skrze Ducha povstává slovo, když někdo káže, není to mimo řád, pokud je to z Ducha. Není-li to však z Ducha, je to mimo řád.

Slova, která jsme znali, mají ve druhé, duchovní dimenzi, jiný význam. Vezměme si například slovo řád. Když řeknete: „V této místnosti mají věci svůj řád.“ V přirozeném to možná tak je, ale v duchu přítom mohou být úplně mimo řád. Vše, co je mimo řád, se protiví Bohu. Cokoli není v souladu s dokonalou Boží vůlí, je neřád. Umíte si to představit? Takže může být uspořádaný nepořádek. Ano, může být uspořádaný nepořádek a neuspořádaný řád, protože pořádek může být proti Bohu. Ano, něco, co je velmi přísně řízeno, dobře spořádáno, může být spořádáno proti Bohu. A k tomu také světský i církevní systém spěje. Církev, v níž vše dobře běží, je dobře organizovaná, dobře řízená, dobře nastavená – taková církev nebyla nastavena se záměrem, aby naplnila Boží vůli. Ne. Kdyby činili Boží vůli, byli by pokorní a pokoření ve světě a museli by dělat, co se jim nehodí. V systému jde o to, zda se podřídíte tomuto systému nebo jinému.

Nyní si nalistujme třetí kapitolu Genesis a tu otázku, kdy se Ježíš ptá Adama, kde je, přestože Bůh věděl, kde Adam je.

„*I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi?*“ (Genesis 3:9)

„Kde jsi?“ Budeme se nyní zabývat touto jednou frází „kde jsi“ a jak se vztahuje na vás. „Kde jsi?“ Zjistěte si tady a teď, kde v Bohu jste.

Teď bych potřeboval nějakou krychli, nějaký trojrozměrný předmět. Sežeňte mi nějakou krabičku, a než ji budeme mít, můžeme si o tom povídat. „Kde jsi?“ Musíte se dnes rozhodnout, kde se v Bohu nacházíte,

Musíte zjistit,
kde jste,
a musíte
se pohnout
kupředu.

protože v Bohu je sedm zastávek a není žádoucí, abyste klamali sami sebe. Musíte zjistit, kde jste, a musíte se pohnout kupředu, protože dnes nás Bůh volá, abychom utekli na hory. Proč byste měli toužit dostat se na hory, když věříte, že jste na horách? Přitom na horách nejste, rozumíte? Vůbec se nepohnete, když věříte, že jste nahoře. Rozbijete stan a odpočíváte – zatím tam však nejste a ani o tom nevíte. Když tedy Bůh Adamovi položil tu otázku, nebylo to proto, že by nevěděl, kde Adam je, ale protože Adam nevěděl, kde je Adam. Adam byl ztracený.

Jeden člověk oslovil druhého a řekl mu: „Ale, Johne, ty ses ztratil.“

John odpověděl: „Ne, nejsem ztracený, jsem přece tady. To místo je pryč. To místo, které hledám, se ztratilo, ne já.“

A tak ten člověk ani nevěděl, že je ztracený. Říkal, že je ztracené to místo, že se ztratila ta ulice.

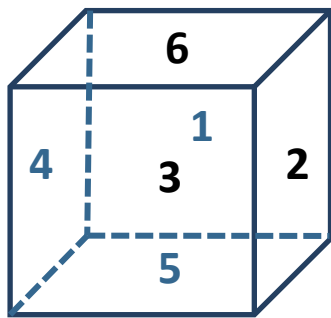
„Jsem tady, nejsem ztracený. Ty jsi tam a já jsem tady, nejsem ztracený.“

Ale stav ztracenosti znamená, že nevíte, kde jste. Byli jsme tedy ztraceni bez Boha a Ježíš nás našel. A když nás Ježíš našel a vyvedl nás z Egypta, mnozí z nás se vrátili zpátky na poušť a ztratili se na poušti. Nevíme, že jsme na poušti, a většina z nás chodí do pouštních církví. Slyšeli jste někdy takový výraz – pouštní církve? Celá církev, která je ztracená a neví, kde je? Přesně to tu máme, církve, které si myslí, že jsou ve svatyni svatých.

Vzpomínám si, když jsem byl v jedné církvi, kde říkali, že jsou nejvyšší církve, že jsou přímo ve svatyni svatých. Učili, že všechny ostatní církve jsou mimo Boha a že oni jsou na pravém místě. Posunul jsem se z té oblasti, vstoupil jsem do nového rozměru a zjistil jsem, že ti

lidé byli na vyšší rovině, protože věřili v Ducha svatého, byli naplněni Duchem, byli letničtí a měli pocit, že jsou nejvýše, kde jen mohou být. A tak jejich doktrína učila, že jakmile jste naplněni Duchem svatým, dostáváte se do svatyně svatých. Učili, že jsou ve svatyni svatých a že už se nikam dál nedá jít, a proto ani nikam nešli. A potom někdo jiný, kdo začne chodit v pravdách o poslední době, začne být přesvědčený o tom, že on je nejvýše a že on je ve svatyni svatých, a všichni ostatní jsou na nádvoří a tak dál. Ale pak jak člověk začne šplhat vzhůru, začne říkat, že on je nejvýše. A tak si všichni myslí, že jsou nejvyš, protože neznají to další místo.

Označil jsem tu šest stěn krychle – 1, 2, 3, 4, 5, 6. Jak tu sedíte kolem, budu se vás ptát, které stěny krabice vidíte. Vy tam, které stěny vidíte? „Dvojku, trojku a pětku.“

A co vidíte vy? „Trojku a dvojku.“ Měli byste vidět tři stěny, nevidíte pětku? A vy tady přede mnou, co vidíte? „Trojku.“

Dobře, jediné, co vidíte, je trojka. Amen. Když trochu couvnu, uvidíte víc. V každém případě si rozumíme. Co vidíš ty? „Já vidím trojku.“ Myslím, že bys mohl vidět i tuto stranu. Nevidíš. A co vidíš ty? „Trojku, čtyřku, pětku.“

Pětku je zjevně nejvíc vidět, protože držím tu krabici nahoře. Kdybych ji držel dole při zemi, viděli byste šestku. Dobře. Já tady odtud, kde jsem, vidím jedničku, dvojku a šestku. Jde mi o to, abych vám ukázal, že všichni dohromady tady vidíme krabici jako celek, celou krabici. Amen. Kdybych jednoho z vás vzal a strčil dovnitř, viděl by další rozměr, který my nevidíme. Ale v zásadě jednáme s vnějšími rozměry. Slovo Boží je mnohorozměrné v tom, že každý člověk podle toho, kde v Bohu stojí, vidí jinou část slova, a my se navzájem potřebujeme, abychom měli celé spektrum, celou krabici.

Není to úžasné, že všichni tady na tomto místě vidíme celou krabici? Přestože naše vidění je omezeno na tři dimenze, jsme-li pohromadě, můžeme vědět o všem, co se děje na každé straně celé krabice. Tak je to s Božím slovem a tak to je s duchovními věcmi. Duch svatý je v dimenzi, ve které my nejsme, proto duch Boží bude za nás vidět vnitřek a ty strany, které nevidíme. A tak uvidíme i to, co nevidíme. Nyní máme zjevení,

které jsme jako jednotlivci neměli. Takže my všichni v jednotě můžeme mít jistotu a být v klidu, že když se něco bude dít na trojce nebo na dvojce, když se něco semele na jedničce, která je otočená ke mně, nebo na čtyřce směrem k vám, vždy můžeme mít jistotu, že se nestane nic bez našeho vědomí. Máme jistotu, že se nic nemůže stát, že se nemůže dít nic, o čem bychom nevěděli, protože všichni společně máme plné zjevení.

Každý člověk
podle toho, kde
v Bohu stojí, vidí
jinou část.

To je Tělo Kristovo. Když je Tělo Kristovo rozděleno, naše vize je zničena. Zkázou, kterou máme vidět, neuvidíme včas, a přivalí se na nás. Něco se na vás valí, vaše oči to vidí a celé vaše tělo reaguje, sehnete hlavu a převalí se to, protože tělo funguje jako jednotka, v jednotě.

Říkám vám, bratří, začněte přemýšlet o jednotě Těla, protože tam to začíná. Nepovažujte se za oddělené. Nepřipojujte se k žádné separatistické skupině. Slyšíte mě? Nepřidávejte se k separatistické skupině. Neangažujte se, nedávejte do toho peníze, nepomáhejte separatistickým skupinám, které rozdělují Tělo Kristovo a hrabou si na vlastním písečku.

První, co vám řeknou, bude: „Vy jste ti, kteří rozdělují Tělo Kristovo.“

To vám řeknou, ale nic si z toho nedělejte. S Tělem Kristovým jste jedno kdekoli od okamžiku, kdy se stanete jedno s Hlavou. Není možné, abyste stranili nějaké skupině.

Pokud bych dnes byl členem metodistické církve nebo členem baptistické církve nebo členem skupiny na Granada Hills, znamenalo by to, že všechno své úsilí a svou energii vynakládám na tu skupinu, do té církve. Když ale ta skupina nebo církev má v úmyslu být skupinou sama pro sebe a nemá pravého Ducha jednoty s těmi, kteří jsou jedno s Kristem... Nevím, zda jste si toho všimli, ale když Písmo mluví o jednotě, vždycky je tam „v Kristu“. Rozumějte – „v Kristu“. My všichni tady jsme mnoho rozličných těl. Každá osoba má své tělo a funguje nezávisle na ostatních. Amen. Jedno tělo brání druhému. Jinými slovy, jediný způsob, jak mohu být jedno se svým bratrem, je v duchu. Nemůžeme být

jedno fyzicky, protože jedno tělo vytlačuje druhá těla. Takže tak je to s Tělem Kristovým.

Tělo Kristovo – jak rozeznáte Tělo Kristovo? Je to tak prosté! Vidíte člověka, jak funguje pod vedením Krista, víte, že poslouchá vašeho Krista, o tom není pochyb. Nemusíte se ptát, jestli je spasen, nemusíte se ptát, jestli je naplněn Duchem. Jedná-li v poddanosti Kristu, poslouchá vašeho Krista, je v Těle Kristově. Pokud poslouchá někoho jiného, není v Těle Kristově. Proč? Protože celé vaše tělo je podřízeno vaší hlavě. Není žádná část těla, která by neposlouchala vaši hlavu, kromě té, která je nemocná a neduživá a potřebuje vaši péči. Když vidíte nemoc a neduživost, věnujete tomu pozornost.

Tělo Kristovo poslouchá Krista a slouží a pracuje pro druhé, aby jim pomohlo stát se součástí tohoto Těla. Takže jste na světě služebníci. Tak jak nás vedl Ježíš, jsme služebníci těch, kteří potřebují pomoc. Amen. Vysvětluji vám tuto pravdu, abych se vás mohl zeptat:

„Kde jste?“

Jste součástí Těla Kristova, této krabice, nebo kroužíte kolem a doufáte, že až jednoho dne Ježíš přijde, budete s ním jedno? Patříte k těm, kteří věří, že jsou součástí Těla Kristova, i když fungujete mimo Tělo Kristovo?

Otázka, kterou Ježíš Adamovi položil, zněla: „Adame, kde jsi?“ Adam byl nejprve s Bohem a v Bohu a Bůh Adama motivoval, protože Adam měl na starost celý vesmír. Nemáte ponětí, o čem mluvím, když říkám, že měl celý vesmír na starost, protože, víte, my jsme nikdy neměli nic na starost. Nemáme ani plnou vládu nad svým vlastním tělem. Vzpomínáte, jak jsme tu včera přemýšleli nad zlými myšlenkami, přemýšlením, a jak si tím navzájem ubližujeme? Když si Adam něco pomyslel, ovlivnilo to všechno okolo něj. Jeho myšlenky byly aktivovány podle duchovního plánu, který ovlivňoval vše přirozené. Když Bůh dal Adamovi úkol, aby obdělával celou zahradu, 600 mil zahrady, aby tam chodil a aby ji udržoval, řekl mu: „Není, kdo by obdělával půdu.“ Není, kdo by obdělával půdu – myslíte, že Adam vytáhl traktor a vzal nějaké slony a dřevěné pluhy a kdovíco ještě a zoral 600 mil zahrady? Ani náhodou! Adam jen pomyslel, co chce, aby se stalo, a stalo se. Promluvil, a bylo hotovo.

Adam měl službu, která svým rozsahem a mocí převyšovala, co my dnes děláme, až na to, že my směřujeme výše, než byl Adam. Protože Bůh stvořil Adama takového, jako činí všechny své bytosti. Toto je velmi, velmi důležité. Bůh nemůže stvořit syny. Slyšeli jste to? Bůh nemůže stvořit syny. Chvála Pánu. Kdyby Bůh stvořil syna, byl by to robot. Nemohl by být ničím jiným, než čím ho Bůh stvořil. Takže Bůh musel bytosti stvořit v určitém stavu, ze kterého by mohli dál růst. Bůh ovšem také, aby zachoval princip synovství, musel umožnit, aby mohli jít i dolů, kdyby chtěli. Takže vás musel stvořit a postavit na křižovatku, odkud jste mohli jít nahoru či dolů. Chce tady někdo k tomu důkaz z Písma? Ty chceš biblický důkaz, Cecile? Dobře, děkuji.

Otevřete si tedy se mnou Ezechiela 28. kapitulu a budeme číst od 13. verše. Začneme už od 12., abychom porozuměli, o čem tu mluvíme.

„Synu člověčí, vydej se v naříkání nad králem Tyrským, a rci jemu: Takto praví Panovník Hospodin: Ty, jenž zapečeťuješ summy, plný moudrosti a nejkrásnější...“ (Ezech 28,12)

Mavis, budeš mi to tu prosím psát na tabuli? Napiš mi tohle, napiš ty kameny:

„...v Eden, zahradě Boží, byl jsi, všelijaké drahé kamení přikrývalo tě, (1) sardius, (2) topazius, (3) jaspis, (4) tarsis, (5) onychin, (6) beryl, (7) zafir, (8) karbunkulus a (9) smaragd i zlato;...“ (Ezech 28,13)

Teď si se mnou najděte ve svých Biblích Zjevení 21,19–20.

„A základové zdi městské všelikým kamenem drahým ozdobeni byli. Základ první byl jaspis (chci, abyste si je odškrtili, když je najdete), druhý zafir, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonix, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.“ (Zj 21,19–20)

Zjevení 21. kapitola nám ukazuje dokonalé naplnění Božího plánu pro člověka. Člověk došel do své plnosti a dokonalosti (dokončenosti), kde Adam nikdy nebyl. V důsledku toho jsou zde navíc tři kameny, které Adam ani Heylel ani žádný jiný anděl nikdy neměli. Museli o ně usilovat. Říkáme jim tři kameny synovství. Ještě mě sledujete? Prozkoumejte to na tabuli a pak si ty tři kameny vyjmenujeme. Je dobré, když se takto zanoříme do Písma a pochopíme, s čím jednáme, o čem mluvíme. Tato kniha je příliš hluboká na to, aby se četla zběžně. Když budete číst Bibli

povrchně, pácháte sebevraždu, protože přijímat Písmo zploštěle je jako duchovní sebevražda. Slyšíte mě? Lidé berou Bibli přirozeně – když čtou o Jeruzalému, říkají, že je to kousek země na středním východě. Páchají

Bůh nestvořil zlo.
Bůh neudělal
žádného hříšníka.
Bůh učinil všechno
dobré, ale stvořil
vás tak, abyste
mohli jít nahoru či
dolů na základě
svého svobodného
rozhodnutí.

duchovní sebevraždu, protože Bible není přirozená kniha, ale duchovní, a duchovní věci musejí být rozsuzovány duchovně. Nemůžete se na to dívat přirozeně, když je to duchovní.

Tak tady máme ty tři kameny, kterým budeme pro zjednodušení říkat „kameny synovství“. Ty tři kameny představují vlastnosti, které neměl Heylel a které chyběly i bratru Adamovi, a museli pracovat, proto aby získali, co Bůh nemohl nikomu jen tak dát. Rozumíte tomu? Kdyby vám Bůh ty tři kameny synovství dal bez práce, byli byste jenom roboti. Nemohli byste dělat nic jiného, než poslouchat Boha. Bůh by z vás neměl žádné potěšení. Z tohoto důvodu Bůh dopustil Heylelovi, aby vnesl do nebe vzpouru. Bůh se na to díval a nezabránil tomu. Chcete

to také najít v Bibli?

Vrátíme se do Ezechiela, abychom našli, kde Bůh dopustil té vzpouře, aby se prohnala nebem, a nezastavil ji. Říká nám to 14. verš:

„Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, u prostřed kamení ohnivého ustavičně jsi chodil.“ (Ezech 28,14)

Tady Bůh dovolil Heylelovi, aby se procházel mezi mocnými v nebi, jsou tu popisováni jako ohnivé kameny. Dále uvidíme, že to Bůh popisuje.

„Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost při tobě. Pro množství kupectví tvého u prostřed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohřešil. Pročež zahubím tě, a vyhladím z hory Boží, ó cherube ochránce, z prostřed kamenů ohnivých.“ (Ezech 28,15–16)

Takže tento cherub zastíňující, o němž Bůh mluví, byl také jedním z ohnivých kamenů. To vysvětluje, co znamená ohnivý kámen. Dotaz?

„Co znamená, že byl zastíňující?“

Byl cherubem zastíňujícím. Tato osoba, Heylel, byl zastíňujícím andělem v nebi. Měl za úkol zastíňovat nebe svou hudbou a svou chválou. Byl andělem chvály. To byla jeho práce. Abyste si dokázali představit, co znamená zastínění – když chválil, chválili všichni. Nežádal je o to. Znamená to, že když pozvedl svoji duši ve chvále, byli v jeho moci. A všimněte si, že je v 18. verši nazval svatyněmi.

„Pro množství nepravostí tvých, a pro nespravedlnosti kupectví tvého poškrvnil jsi svatyně své. Protož vyvedu oheň z prostřed tebe, kterýž tě sžít, a obrátí tě v popel na zemi před očima všech na tě hledících.“
(Ezech 28,18)

Takže chápeme, že tomuto zastíňujícímu cherubovi, Heylelovi, byla dána moc zastíňovat celé nebe a že měl moc přimět vás chválit Boha. A ďábel, který spadl s nebes, padl z tamtoho nebe do vašeho nebe, a to je jeho třetí a poslední stanice. Až bude vyvržen z vašeho nebe, je s ním konec. Rozumíte?

Mluvíme zde o jedné věci. Bůh stvořil všechny anděly. Bůh stvořil Adama. Bůh stvořil Heylela v určitém stavu, kdy se mohl buď pozvednout, nebo padnout. Nebesa, která dopustil Heylelovi pokoušet, nechal cele v jeho rukou. Ti, kteří chtěli s Heylelem jít, s ním šli. Mohli si vybrat. Učinili věčnou volbu, nemohou ji změnit, protože je věčná. Víte, co se jim stalo, když si vyvolili? Proměnili celou svou existenci. Byli přetvořeni v ďábla. Takže Bůh nestvořil ďábla a Bůh nestvořil zlo. Bůh neudělal žádného hříšníka. Bůh učinil všechno dobré, ale stvořil vás tak, abyste mohli jít nahoru či dolů na základě svého svobodného rozhodnutí. Takový je dobrý Bůh. Proto je učinil s devíti kameny ze dvanácti a těch devět kamenů bylo devět vlastností slávy, devět charakterových vlastností, které přinášely světlo a krásu a slávu a vyjadřovaly Boží podobu. A teď, které jsou ty tři, Ricku?

Bratr Rick: „Museli bychom zjistit, které z kamenů jsou synonyma k některým z těch nahoře, protože ty názvy se nekryjí. Takže zůstanou tři, ale nedozvíme se které, dokud se nedozvíme, které kameny jsou identické v těch dvou sadách.“

Bratr Cecil: A které zůstaly?

Bratr Rick: Hyacint, ametyst a sardonix.

Bratr Cecil: Hyacint je tarsi. Ametyst je jeden z kamenů, jeden z těch tří, které neměli, jeden z kamenů synovství. Mohli bychom v tom hloubat, někde to mám sepsané, nejspíš někde ve Stánku. Ale nechci se tím dnes do detailu zabývat. Nechám vám to jako potravu k zamyšlení. Je to velice prosté. Když se podíváte do slovníku, řečtina, což je novozákonní jazyk, nazývá ty kameny jinak než hebrejšťina. Ale jsou to ty samé kameny, jen přešla staletí a jazyk lidí se mění. Představte si, že od dob Ezechiela uplynulo pět set osmdesát osm let do narození Krista, přidejte zhruba dalších sto let a máte přes 650 let rozdíl. Věci, kterým se dřív nějak říkalo, se dnes nazývají jinak. Váš jazyk prodělal dramatickou změnu od doby, co přišli mladí a začali nazývat věci novými jmény. Nacházím v jazyce mnoho rozdílů. Když něco pojmenuji nebo řeknu nějakou frází, která má určitý význam, ve vašem jazyce to znamená něco jiného.

Jako například včera jsme si s Billem povídali a on mluvil o tovaryši. V mém porozumění, tak jak znám anglicky, tovaryš znamená učedník. Ale pro něj znamenal tovaryš vyučeného tesaře. Což je úplně něco jiného, a přitom jde o stejné slovo. Každou chvíli narazím na tento problém. Někomu něco řeknu a on si myslí, že jsem se zbláznil. Já jsem se nepovažoval za blázna, takhle se to prostě v mém jazyce říká. A tak si musíme uvědomit, v čem to vězí – že jsou to jazykové a časové rozdíly.

Otázka: „Proč když Izraelci přišli do zaslíbené země, museli jíst obilí a museli pracovat, aby ho získali?“

V ten den, kdy pojedli obilí v zemi zaslíbené, přišli Izraelci o ten pokrm zdarma. Řeknu vám, to byla výzva... Někteří říkali: „Proč jsme se sem vlastně trmáceli? Teď musíme pracovat a obdělávat půdu a vařit si vlastní jídlo, a předtím nám ho Bůh dával zdarma.“

Vidíte, tohle se stalo, když bylo na Jamajce zrušeno otroctví. Mnozí otroci obrátili a řekli: „Podívej, bratře, já chci zůstat otrokem.“ Ano. Řekli: „Neumím žít venku jako svobodný člověk. Ty mě krmíš a dáváš mi vše, co potřebuji, mé děti jsou syté a oblečené atd. Jediné, co musím dělat, je má práce. A teď se musím otáčet, starat se, abych sehnal dům, splácel hypotéku atd. V žádném případě! Nechci to. Chci být otrok.“

Pointa je v tom, že každý pokrok vás vždy staví na místo zodpovědnosti. Tohle tady Bůh říká. Bůh chce, abyste se stali syny. V Janovi 1:12

Každý pokrok
vás vždy staví
na místo
zodpovědnosti.

vám dává autoritu, abyste se stali Božími syny:

„Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.“

V Římanům 8:14 říká: *„Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.“* Někdy nevíte, kde jste, natož abyste věděli, že jste vedeni Duchem. Někdy je to pro vás jen pokus a omyl, znáte to, metoda pokusu a omylu. Bůh říká, že když jste vedeni Duchem, tehdy jste synové a nacházíte se v jiném postavení.

Myšlenka, kterou jsme tu měli strávit, je, že ty tři kameny, které Adam neměl, tři kameny, které neměl Heylel, tři kameny, které nikdy neměl žádný z andělů, si museli vysloužit. Pracovali a vysloužili si ty tři kameny v tom pokušení s Heylelem a nyní jsou navěky usazeni v Bohu. Po vás se nyní žádá, abyste udělali totéž, abyste prošli skrze toto pokušení a přemohli svět. Většina z nás se světu poddává, nepřemáhá ho. Většina z nás prostě dělá věci, které po nás chce svět, a děláme je s takovou lehkostí, že si ani neuvědomíme, že se poddáváme světu.

Víte, vidím, jak se lidé chovají světsky. Křesťané neusilují o to, aby se chovali jako Ježíš Kristus. Kdybyste se dnes ráno probudili a veškeré vaše chování by bylo řízeno Ježíšem Kristem místo světem... Položte sami sobě otázku: „Co bych udělal v té a té situaci? A nebo v tamté situaci?“

A proto se vracíme k původní myšlence. Ve 3. kapitole Genesis vidíme, jak se Ježíš ptá Adama, a otázka zní: „Adame, kde jsi?“ Rozhodněme se dnes, kde jsme. „Adame, kde jsi?“ Musíme připustit, že člověk Adam pomyslel, a celý svět ho poslouchal. Zavolal zvířata a pojmenoval je, a zvířata přijala charakter podle přiděleného jména. Ano. Pojmenoval psa, a pes se začal chovat jako pes. Nazval prase prasetem, a prase se začalo chovat, jak prasatům náleží. Nikdy se nedostala dál. Jsou pořád stejně prasečí. Nemohou si pomoci. Adam to na ně vložil a udělal z nich prasata. Takové bylo postavení člověka a tak to Bůh člověku dal. Člověk měl být absolutním pánem nad celým světem, na cokoli pomyslel, celý svět poslechl.

Umíte si představit, že by Adam chtěl upravit stromy podél cesty do určitého tvaru? Jenom by si ten tvar představil, a stromy šup, šup, šup – vytvarovaly by se podle Adamova přání. Je to princip, který Ježíš Kristus demonstroval, když přišel k fíkovníku, podíval se na něj a řekl: „Mělo na tobě být ovoce,“ přestože nebyl čas fíků. A zlořčil mu a fíkovník uschl. (Mat 21,19)

Většina z nás prostě dělá věci, které po nás chce svět.

Takto to bylo s Adamem, Adam měl vsutku takovou moc. Co se tedy stalo? Ve chvíli, kdy padl, o tu moc přišel. Adam nepadl viditelně, navenek se to nijak neprojevalo, ale stalo se to v jeho mysli, něco se stalo s jeho myslí, s jeho myšlením. Už se nemohl upamatovat na Boží slávu. Není to zvláštní?

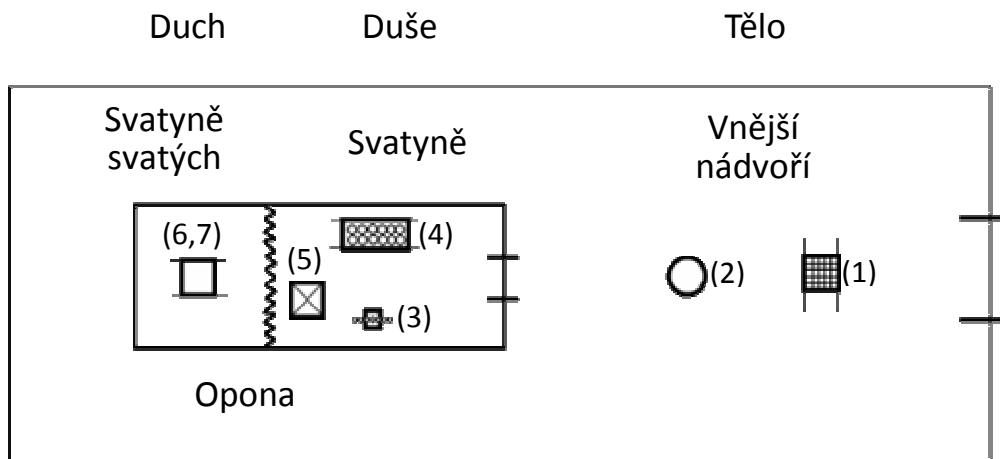
Už nebyl schopen duchovně uvažovat. Už nemohl dosáhnout takových výšin myšlenek, které by aktivovaly celý Boží vesmír, a Boží andělé by pospíšili a vyplnili jeho přání. Vypadl z této oblasti, z té frekvence. Propadl se do nižší frekvence a celý jeho život nyní běží na nízké frekvenci, aby nemohl aktivovat nebo dosáhnout na Boží věci.

Rád bych vám vysvětlil, oč tu běží, protože vím, že to nechápete. Bůh postavil anděly na určitou úroveň. Na tuto rovinu se můžeme dostat a přikázat Bohu pouze v případě, že se pozvedneme nad naši současnou úroveň, nad naše chápání, a vystoupíme do Ducha. Tehdy, když jsme v Duchu, cokoli řekneme, stane se, protože budeme v mysli Kristově. Přichází to, jako když jsem každý den mluvíval s Ježíšem v osobním rozhovoru, dopředu jsem si naplánoval, co Mu řeknu. Napsal jsem si to na papír, a když vstoupil do místnosti, všechno se to ztratilo.

Nepamatoval jsem si nic z toho, co jsem chtěl udělat, jako bych spadl z měsíce. Začal jsem dělat přesně to, co chtěl On, a ptal jsem se na věci, na které On chtěl, abych se zeptal. Zaživa jsem nemohl přijít na to, proč jsem se nemohl protlačit do Jeho přítomnosti z vlastní síly. Chápete, On mě deaktivoval. Tak proto. Jinými slovy, kdyby vás aktivoval na vyšší úroveň, ta nižší úroveň by okamžitě ztratila smysl. Nezapomívejte se nesmysly, proč taky. Také z tohoto důvodu Bůh řekl: „Takto praví Hospodin, Svatý Izraelský, který jej zformoval: Ptejte se mně na budoucí věci, v tom, co se týká mých synů a díla mých rukou, mi přikazujte.“ (Izaiáš 45,11 – dosl. překlad dle KJV) Protože Bůh ví, že když jste v duchu, nebudete žádat nic špatného. Nebudete dělat nic tělesného, když

jste v duchu. Když jste v duchu a začnete dělat věci tělesně, tak už nejste v duchu. Takže ve skutečnosti nemůžete způsobit škodu.

Ale Bůh nám říká: „Kde jsi?“

Na obrázku stánku vidíte sedm zastávek, a jak jsem řekl, Ducha svatého jste přijali na nádvoří. To je velmi převratná myšlenka, odlišná od toho, jak tomu mnozí lidé vždycky věřili. Já sám jsem si dříve myslel, že Ducha svatého dostanete ve svatyni, ale Ducha svatého nemůžete přijmout ve svatyni, protože Duch svatý je tím, kdo vás do svatyně dovede. Takže Ducha svatého musíte přijmout venku na nádvoří a On vás pak dovede do svatyně.

Písmo říká, že „*Dych (nebo také Duch) člověka je svíecou Hospodinovou, která zpytuje všechny vnitřnosti života (vnitřní části duše)*“. (Přísl 20,27, překl. prof. Roháčka) Světlo proto pracuje v duši. Amen. Ale toto pomazání čili Ducha přijmete, když jste na nádvoří, a ten Duch vás provede do Krista.

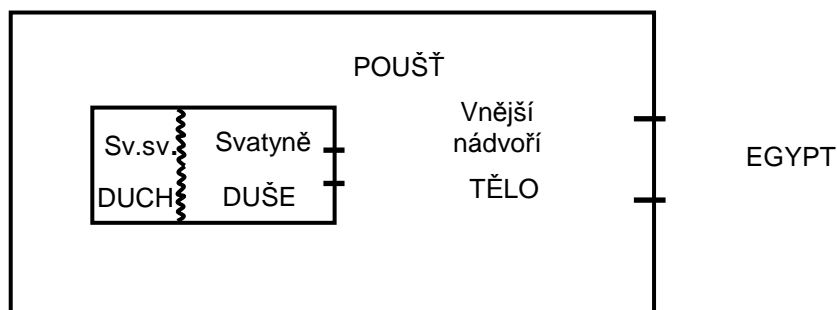
Takže otázka zní: „Jak poznáte, že jste v Kristu?“

Jednoduše, Římanům 8:14: „*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“

Všimněte si souvisejících termínů „být v Kristu“ a „být syny Božími“. Užívám je, jako by byly stejné, protože „v Kristu“ a „syn Boží“ znamená naprosto to samé. Stanete se duchovním dítětem, už nadále nejste synem těla, ale synem Ducha. To jsem vám tady chtěl ukázat.

Celá Bible je symbolická. Všechno vně plotu vnějšího nádvoří je Egypt. Na nádvoří jsme mnozí z nás zpívali: „Přešel jsem Jordán do

Kanánu, zaslíbené země; a cítím se tu jako v nebi.“ Něco takového. Mysleli jsme, že když jsme vstoupili na nádvoří, už jsme v Kanánu. Ale to není Kanán, to je poušť.

Teď vám ukážu verš, který dokazuje, že cesta tělesnosti je poušť. Duch (svatyně svatých), vy – duše (svatyně) a tělo (nádvoří). Takže to je poušť, když fungujete tělesně.

Najděme si v Bibli Zjevení a já vám ukážu něco, co tu někdy čteme, ale ve skutečnosti si to nespojíme s pravdou. Zjevení 17,3:

„I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné; a ta šelma plná byla jmen rouhání, a měla sedm hlav a deset rohů.“

To je ve světě, v tělesném světě. *„I odnesl mne na poušť v duchu...“*

„Žena pak odína byla šarlatem ...“ (v. 4)

Tato žena byla v těle, byla to tělesná církev, falešná církev. Takže každý, kdo je tělesný, je na poušti. Chvála Bohu. Mohl bych toto téma dál rozvíjet, ale nechám to v této poloze. Můžete si to prozkoumat, když budete chtít.

Teď pojďme dále. Chápeme tedy, že když jsme na vnějším nádvoří, nacházíme se na poušti. A teď, co myslím bytím na poušti? Jak jinak můžete zjistit, že jste na poušti? Pokud jste nezískali moc nad hříchem – teď mě nezajímá, jestli máte Ducha svatého či nikoli – je to ještě horší. Máte-li totiž Ducha svatého, a nezískali jste moc nad hříchem, znamená to, že Bůh udělal všechno, co mohl, aby vás odvrátil od hříchu, a jestli přesto nedokážete přestat, nacházíte se na poušti. Buď potřebujete vymítání a vysvobození, nebo potřebujete pokání.

Jste-li v hříchu. Víte, co myslím bytím v hříchu? Je-li hřích vaším pánem, nejste schopni nedělat určité věci. Pokud nejste šéfem vy, pokud

nejste na místě, kde můžete překonat hřešení, ještě stále se nacházíte na poušti. Tak to je.

Zadruhé, vládne-li vám vaše já, veškerá vaše motivace, motivace vašeho života je vaše já, ještě setrváváte na poušti. Říkám to dostatečně jasně, nebo to mám ještě vysvětlit? Víte, vy, váš dům, vaši přátelé, pokud jsou na prvním místě, váš život, vaše kariéra, vaše touhy, vaše církve, pokud toto vše je pro vás důležitější a Kristus následuje až pak, jste pořád ještě na poušti.

Zachovávejte přikázání své církve, nebo zachovávejte přikázání Pána?

Řeknete: „Cože? Bratře duCille, moje církve? Když miluji svou církve, miluji Pána.“

Milujete-li svou církve, nemilujete svého Pána. Protože to znamená: „*Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.*“ (Jan 14,15) Čí přikázání zachovávejte? Zachovávejte přikázání své církve, nebo zachovávejte přikázání Pána?

Řeknete: „Ale přikázání mojí církve jsou přikázání Hospodinova.“

Zachovávejte tedy přikázání Hospodinova. Rozumíte tomu, co říkám? Je něco tak velké, že přes to nevidíš nic jiného? Pokud ano, mohl bych si s tebou pět minut promluvit, a zjistím, jak je to doopravdy velké. Protože bys to měl vědět. Musíš se k tomu postavit čelem. „Adame, kde jsi?“ Ten člověk byl ztracen. Nevěděl, kde je. Nevěděl, proč je tam, kde je. Věděl, že sestoupil od Boha na místo, které neznal.

Tak se vás ptám: „Kde jste?“

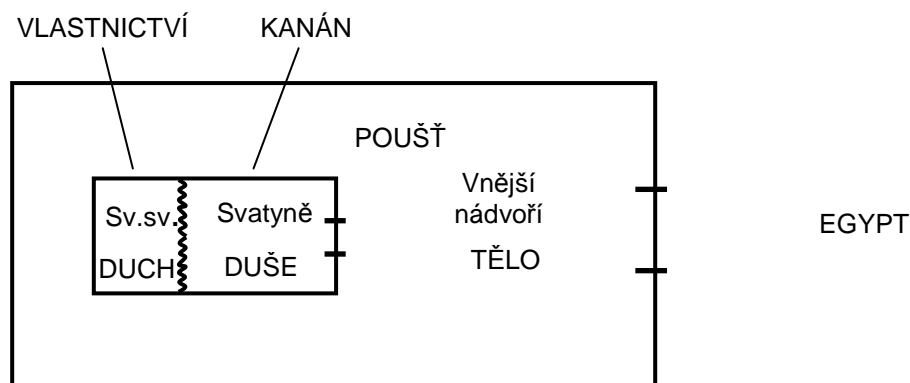
Jste-li v Kristu, znamená to, že Kristus je na prvním místě. Kristus je první. Kristus je v čele. Když vás vede Kristus, můžete být bez starosti, protože vás dovede přímo dovnitř. Jen se jím nepřestávejte nechat vést. Dávejte si pozor, aby On stále vedl. Amen. Nějaká otázka?

Takže až potud mě chápete. Otázka zní: „Kde jsi?“ Nebudeme do detailu zkoumat, ve které části stánku se nacházíte. Zajímá nás, jestli nechodíte dokola. Vidíte mnohé lidi, kteří vykřikují, že jsou ve svatyni nebo ve svatyni svatých a že krácejí dál s Ježíšem. Víte, kde ve skutečnosti jsou? Venku, chytají závany ze stánku. Chodí okolo. Umíte si představit, že chodíte čtyřicet let kolem dokola v kruzích? V některých z vašich Biblí máte mapky toho putování Izraelců po poušti, tak si je

prohlédněte. Ti lidé chodili kolem dokola v kruzích. To je ta nejhorší věc, ztratit se, chodit několik hodin a myslet si, že jsem někam došel, a nakonec zjistit, že jsem přesně na tom místě, odkud jsem vyšel. To znamená být opravdu ztracen. Ti lidé chodili v kruzích čtyřicet let, pořád kolem dokola. Víte, co se stalo? Všichni vymřeli až na dva z nich. Káleb a Jozue byli jediní dva, kteří vyšli z Egypta a přežili. Všichni ostatní zemřeli. Během těch čtyřiceti let Bůh Izrael očistil, všichni dospělí zemřeli, zůstaly jen děti. Bůh nám něco ukazuje, totiž že starý člověk musí zemřít. Starý člověk nemůže vstoupit do Božích zaslíbení, což je zaslíbená země.

Jste-li v Kristu,
znamená to, že
Kristus je na
prvním místě.
Kristus je první.
Kristus je v čele.

Neptali jste se na to, ale mohu vám to stejně dobře ukázat tady na obrázku. Toto je Kanán a toto je ovládané území. Co tím myslím? Myslím tím to, že když vstoupíte do Kanánu, čeká vás ještě jeden vstup, abyste tu zemi ovládli.

Ti lidé přešli Jordán a víte, že Jordán představuje potopy vody, které jsou v přirozené oblasti. Přešli tuto bariéru mocné řeky, která je tělesnost. Bible říká, že kněz vstoupil do vody a voda ustoupila až před město Adam. (Jozue 3,15–16) Takže adamovská povaha ustoupila zpět. Myslím doopravdy, naprosto vážně, skutečně. Mladí lidé, berte to vážně, jinak máte problém. Pokud se vaše adamovská přirozenost neobrátí na ústup, když Ježíš Kristus vstoupil do vody ve chvíli, kdy jste přecházeli Jordán, jednoduše to znamená, že máte problém. Jdete-li totiž dál v Pánu a vaše adamovská přirozenost vás pořád ubíjí, máte problém.

Je zde Jordán, který se vrací, teče pozpátku, vrací se proti proudu. Chtěli byste stát na břehu a vidět, jak řeka teče pozpátku, jak teče voda do kopce? Přesně toto se stalo a Izraelci přešli na druhou stranu. Ve chvíli, kdy přešli, byl konec. Bůh se s nimi mazlil jako s nemluvnaty, krmil je, dával jim vodu, posílal jim vysokoproteinovou stravu přímo z nebe. Víte, co myslím, neměli žádné problémy. Neřešili problém s podvýživou ani problémy z nadbytku potravy. Je mnoho lidí, kteří zápasí s podvýživou, protože nejedí to, co by měli jíst. Bůh dbal na to, aby měli vyváženou dietu. Posílal jim potravu. Bůh ji připravil a oni jedli.

Otestujte
sami sebe
a začněte se
hýbat
kupředu.

Potom vstoupili do země a tam se museli postarat sami o sebe. Proč? Teď na to měli sílu. Pak museli tu zemi obsadit. Řeknu vám jednu zvláštní a úžasnou věc a na tom skončím. Jozue, jeho jméno znamená Ježíš. Je to stejné jméno, jako má Ježíš. Víte, Ježíš byl „Jehošua“. Ježíšovo jméno bylo Jozue, přeložili ho Ježíš, ale je to Jozue. Takže Jozue měl stejné jméno jako Ježíš, ale Jozue nebyl z kmene Juda, byl z rodu Jozefa, což jsou prvotiny. Společenství prvotin dovede lid do této země.

Káleb byl z kmene Juda a byl první a jediný člověk, který získal své vlastnictví zbavené všech „-ejských“. Tu zemi ovládalo sedm „-ejských“. Sledujete mě? Vaše duchovní bytost je chycena a ovládána sedmi démonickými silami a těchto sedm démonických sil představuje těch sedm „-ejských“: Amorejští, Ferezejští, Kananejští, Hetejští, Gergezejští, Hevejští a Jebuzejští. Můžete si to najít, je jich sedm. Měli tu zemi ve svých rukou a museli jste je porazit, abyste zemi získali vy. Bůh vám dal zaslíbení, řekl Jozuovi:

„Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi.“ (Joz 1,3)

Jozue bojoval a dobýval, dokud nezestárl a už bojovat nemohl.

Káleb řekl Jozuovi: „Mám stejnou sílu, jako když jsem vkročil do země jako mladík. Je mi osmdesát a jsem připraven.“ Řekl: „Vydej příkaz, a půjdu dobýt své dědictví.“ Jozue řekl: „Máš-li na to sílu, jdi.“ (Joz 14,10–13)

Káleb se vydal na horu, vymetl „-ejské“ ze svého území, zabral ho a usadil se tam se svojí rodinou. To je Ježíš. Amen. Takový je Ježíš. Vidíte, v **Kristu** budeme mít dědictví. Přestože Jozue patřil do společenství prvotin, nezískal dědictví jako první. Jako první získal dědictví Káleb. Takže my, kteří patříme ke společenství prvotin, dovedeme lid dovnitř v poslední době, v posledních dnech. Proč říkám „my, kteří patříme ke společenství prvotin“? Protože byste měli být, nejste-li. A to „měl bych být“ je doširoka otevřená nabídka. Takže vy, kteří cítíte, že byste měli být součástí společenství prvotin, „*jací pak vy býti máte v svatých obcováních*“? (2Pt 3,11) Otestujte sami sebe a začněte se hýbat kupředu, tak praví Pán.

Otázka: Proč Efraim nemohl obdržet, dokud všichni jeho bratři nebyli svobodní?

Bratr Cecil: Ano. Efraim získal zemi vně Izraele. Efraim měl svůj díl ještě předtím, než vstoupili do Izraele. Chci, abyste porozuměli, že byli společenstvím prvotin, prokázali, že mají sílu i tam na poušti. Tak jim Mojžíš dal díl na poušti, ale jejich díl byl v zemi zaslíbené. Chystali se usadit, ale Jozue jim řekl: „Ne. Nebudete odpočívat, dokud neodpočinou vaši bratři.“ (Joz 1,15) A tak od toho dne až dodnes Efraim neodpočinul.

Ale chci vám ukázat jednu zvláštní věc. Jak jsem vám řekl, v duchu se dějí stejné věci, které se dějí v přirozeném. Umíte si představit, že až od roku 1967, kdy skončila předposlední válka (kázání je z července 1974), až od tohoto roku dal Bůh Židům zemi Izrael, tak že je opravdu jejich? Je to poprvé, kdy tu zemi ovládají, tak jak to Bůh řekl. Poprvé opravdu vlastní Kanán. Pamatujete si všichni, jak za Davidových dob tam všude byli Filistínští? Ti Filistínští byli v pásmu Gazy a ti Filistínští tam zůstali až do roku 1967. Izraelci zabrali celou zemi. Teď poprvé vládnou celé té zemi. Myslím si, že je to duchovní znamení pro nás, že nám Bůh skutečně dal naši zemi. Halelujah.

Otázka: Je někde verš o tom, že kněz vstoupil do vody, aby mohli přejít?

Bratr Cecil: Samozřejmě, citoval jsem Písmo. Najdu vám to. Najděme si to všichni. Je to Jozue 3,17.

„*A když ti, kteříž nesli truhlu, přišli až k Jordánu, a kněží, nesoucí truhlu, omočili nohy v kraji vod (Jordán pak rozvodňuje se a vystupuje ze*

všech břehů svých v každý čas žně,) zastavily se vody, kteréž shůry přicházely, a shrnuly se v hromadu jednu velmi daleko od Adam města, kteréž leží k straně Sartan, kteréž pak odcházely k moři dolů, k moři Slanému sešly a sběhly, a lid přešel naproti Jerichu. Stáli pak kněží, kteříž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy, na suše uprostřed Jordánu, nehýbajíce se, (a všecken Izrael šel po suše,) až se všecken lid přepravil přes Jordán.“ (Joz 3,15–17)

Ve verši 10 jsou vyjmenovaní všichni ti „-ejští“:

„...*Kananejského, Hetejského, Hevejského, Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a Jebuzejského.*“

Všichni „-ejští“. To jsou ty věci, které vládnu naší duševní přirozeností, věci, které brání naší duši, aby vešla. Když je vyhladíme jednu po druhé, zvítězíme a zabereme zemi. Dáme ji Ježíši a učiníme Ho Králem. Amen.

„*I řekl Jozue: Po tomto poznáte, že Bůh Silný živý jest uprostřed vás, a že konečně vyžene od tváři vaší Kananejského, Hetejského, Hevejského, Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a Jebuzejského.*“ (Joz 3,10)

Sedm „-ejských“, které „*konečně vyžene od tváři vaší...*“. Ale v Jozuově době je ještě všechny nevyhnali. Jozue složil meč a nemohli se dostat dál. V naší době to udělali, naplnili to v přirozeném. V duchovním je to pro nás znamení, protože přirozené vždycky předchází duchovní.